

[Jørgen Junior]

form. For det andet er der jo reelt ingen midler til rådighed. Landet er blevet økonomisk sådan styret, at evnen er forsvundet til at bevare Danmark som et område, hvor samfundet lever op til sine pligter på dette område.

For det tredje: disse kendsgerninger forsøges sløret med udefinerbare begreber som den sociale pensionsfond og måske nok mere tydeligt udtrykt gennem stramajsamvirkepop à la Frederiksberg. For det fjerde: fremtiden for pensionisterne kan kun sikres gennem en genskabelse af evnerne, og det forudsætter en ny økonomisk politik, der igen medvirker til en omfordeling til fordel for samfundets svageste, og en forståelse af, at al vor evne kommer fra produktionsapparatet. Og jeg har egentlig ondt af socialdemokratiet, der engang var det parti, der netop sikrede, at de, der har mindst, skal hjælpes mest. I dag er det desværre blevet det parti, der beskytter dem, der har det lettest i deres ungdom, dem, der har det behageligst i deres arbejdsduelige periode, og dem, der derefter på bekostning af alle de andre også i deres alderdom har fået tilkæmpet sig pladsen på solsiden i tilværelsen.

Den lapperiforestilling, som vi i dag er deltagere i, er et sørgeligt bevis på, hvad der sker, når man vil yde fordele til sin egen herskende klasse og tage en urimelig del af den kage, der er til rådighed for helheden, for at tilfredsstille denne gruppes stadig stigende og umættelige krav på mere og mere. Og hvis man kan have ondt af socialdemokratiet på grund af den udvikling, partiet er kommet ind i, så må man unægtelig have mere ondt af dem, der er manipulationens ofre, nemlig de pensionister, der naivt troede på, hvad der blev dem fortalt, de pensionister, der tog guleroden højtideligt. Jeg har ikke meget håb om at se socialdemokratiet tilbyde solidaritet med disse. Den eneste vej er, at kravet bliver så stærkt, at flertallet herinde bliver bange for, at afsløringen bliver så åbenbar, at den kan få konsekvenser for dem selv. Derfor må løsningen være, at pensionisterne reelt må op på demokratiets barrikader, og de må afvise fortsat at være de umælende ofre, der fratages deres fundamentale rettigheder. Det er sørgeligt ved en behandling af første trin i en pensionsreform reelt at kunne konstatere, at der ikke er tale om nogen pensionsreform. Der er ingen, der aner, hvor andet trin går

hen. Og de midler, der er til rådighed, ja, det er midler, der skal hentes gennem skatter, gennem fornyet lånoptagelse, da man i øvrigt ikke vil spare. Jeg beklager, at jeg ikke kan give bedre ord med på vejen til det resultat, der på nuværende tidspunkt foreligger. Jeg synes, det er for dårligt. Jeg synes, det er uselt.

Bertel Haarder (V):

Selv om det nok kunne tiltrænges, skal jeg ikke prøve at oversætte den sidste del af hr. Jørgen Juniors tale. Den var udtryk for den særlige form for fremskridtsskolastik, som vi er nogen der simpelt hen ikke rigtig forstår endnu.

Venstre vedstår medansvaret for den sociale pensionsfond og for de forventninger om pensionsforbedringer, som den skabte. Vi vedstår også vor medvirken i de meget, meget vanskelige forhandlinger, som gik forud for forliget, og hvormed der skete en vis forbedring af pensionslovene i forhold til den form, de havde oprindeligt.

Pensionsreformen er et lille skridt på vejen mod ens pension til alle. De, der har en lille indtægt ved siden af, bliver lidt mindre dårligt behandlet. En tredjedel af det pensionsstillæg, der aftrappes med stigende indtægt, gives nu til alle, og for at der også skal blive noget til dem, som ingen indtægt har, er der derudover lagt noget oven i det tilbageværende pensionstillæg, således at en enlig pensionist f. eks. får ca. 1.200 kr. mere i grundbeløb, og selv om så pensionstillæggen reduceres lidt, så er der dog en forbedring til alle. Dertil kommer en yderligere speciel stigning for samgifte for at udjævne forskellen mellem dem og andre; deres grundbeløb stiger med ca. 2.000 kr. Dernæst kommer boligydelsen, som betyder en mærkbar lettelse for næsten alle pensionister inklusive dem, der ejer deres bolig.

Jeg skal slet ikke skjule, at det sidste var problembarnet under forhandlingerne. Venstre ville gerne bruge pengene, men foretrak faktisk at forbedre boligsikringen trods alle dens mangler, fordi vi derved kunne undgå et helt nyt, uoverskueligt og indviklet system, som nok skulle komme til at irritere mange pensionister. Ejerne ville vi hjælpe på en anden måde. Men regeringen havde på forhånd flertal for boligydelsen, og vi kunne ikke æn-